

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

گزارشگران پورتال – افغانستان

۰۷ اپریل ۲۰۱۵

در افغانستان چه می گذرد؟

۲۶۷

مرگ ۱۳ هزار انسان در سال به واسطه مرض توبرکلوز و وضعیت خدمات صحتی در افغانستان اشغالی

به اساس گزارش جدیدی که از طرف وزارت نام نهاد صحت عامه دولت پوشالی کابل به نشر رسیده، مرض توبرکلوز سالانه جان نزدیک به ۱۳۰۰۰ افغان را می گیرد. این گزارش در روز جهانی توبرکلوز به نشر رسید. در این گزارش آمده که سالانه ۵۸۰۰۰ انسان دیگر به این مرض مصاب می گردند. به علت آسیب پذیری و مقاومت پائین، زنان بیشترین قربانیان این مرض می باشند. این وزارت عوامل ابتلاء به مرض توبرکلوز را تغذیه نادرست، ازدحام بیش از حد در خانه ها و عدم مراعات حفظ الصحة فردی قلمداد نموده اند.

در چهارده سال گذشته فقر و بیکاری به شکل وحشیانه آن گسترش یافته که مستقیماً بر صحت توده ها تأثیر گذاشته اند. با مراجعه به شفاخانه ها، کلینک ها و معاینه خانه های داکتران عمق فاجعه ابتلای توده ها را به بیماری ها می توان از نزدیک مشاهده نمود. وضعیت رسیدگی به بیماران فاجعه بار است و بعضی از بیماران بیشتر از چند ساعت منتظر می مانند تا نوبت شان برسد و داکتر آنها را معاینه نماید.

با آن که میلیارد ها دالر به نام «کمک» به افغانستان اشغالی از سوی «جامعه جهانی» بخوانید «امپریالیست های خونریز» سرازیر گردیده، اما اکثریت بیش از ۹۵ درصد از توده های زحمتکش و ستمدیده ما در بدترین وضعیت اقتصادی به سر می برند و کوچکترین سهمی از این «کمک» ها دریافت نکرده اند، در حالی که اقلیت ۵ درصدی که در وطنفروشی، جاسوسی، دزدی، جنایت، قتل و استعمار انسان ها شهره آفاق گردیده، توانسته به زندگی های افسانه ئی دست یابند.

این نازدانه های استعمار برای درمان پیش پا افتاده ترین بیماری ها، به کشور های اروپائی و غیر اروپائی می روند و هزاران دالر به مصرف می رسانند و عده زیادی از آنها داکتران فامیلی دارند، در حالی که توده های درد دیده و بلا کشیده ما به کوچکترین امکانات صحتی و دوائی دسترسی ندارند و اکثراً عزیزان شان را به علت عدم موجودیت دوا و داکتر با ابتلاء به ابتدائی ترین بیماری ها از دست می دهند.

با وجود آن که اکثریت توده ها به علت فقر و ناداری توانائی رفتن به داکتر را ندارند و با انواع بیماری ها دست به گریبان اند، اما آن عده از توده های زحمتکش کشور که حداقل امکانات مالی را دارند، وقتی به داکتران (این قصابان سفید پوش) مراجعه می نمایند، بدون کوچکترین توجه و با معاینه سطحی و ابتدائی، نسخه های طولی را به شکل قیدی (این اصطلاح در بین بیمار و داکتر مروج است و به حالتی گفته می شود که داکتر نسخه اش را طوری می نویسد که غیر از دواخانه ای که داکتر متذکره با آن ارتباط دارد، سایر دواخانه ها قادر به خواندن نسخه نباشند) می نویسند و از بیماران می خواهند که دواى شان را خریداری و دوباره به آنها مراجعه نمایند تا دوا ها را ببینند.

دوا هائی که در بازار های افغانستان اشغالی یافت می گردند، فوق العاده بی کیفیت و غیر مؤثر می باشند و وارد کنندگان این دوا ها تلاش دارند تا حداظم استفاده مالی را از این وضعیت ببرند و دولت پوشالی هیچ کنترولی به بازار دوا و داکتر ندارد. نرخ دوا ثابت نیست، قیمت دوا از یک دواخانه تا دواخانه دیگر در نوسان است و در بسیاری موارد دیده شده که دواخانه ها، دواى های تاریخ تیر شده را برای بیماران شان می فروشند. خرید و فروش دوا بدون نسخه داکتر بسیار زیاد مروج گردیده و هرکس می تواند هر نوع دوا را بدون کوچکترین ممانعتی به دست آورد.

از روی قیمت کرایه دواخانه ها در برخی از نقاط شهر کابل می توان به وضعیت ناهنجار و فاجعه بار دوا و داکتر در سرزمین اشغالی مخصوصاً شهر کابل پی برد. به طور مثال قیمت کرایه یک دواخانه در کلینیک شینو زاده واقع مکروریان سوم که مساحت آن ۱۶ متر مربع می گردد، ۳۵۰۰ دالر امریکائی می باشد. این دواخانه ماهانه مکلف است تا این مقدار پول را صرف به نام کرایه به مالک دواخانه پرداخت نماید. مصارفی چون برق و معاش شاگرد نیز باید پرداخت گردد. با وجود آن ماهانه چندین هزار دالر صاحب این دواخانه از فروش دوا به بیماران، عاید خالص به دست می آورد. بیماران که به کلینیک شینو زاده در جریان یک روز مراجعه می نمایند، به چند هزار نفر می رسند. روزانه مبالغ هنگفتی بین بیمار، داکتر، صاحب دواخانه و مالک در این کلینیک رد و بدل می گردند.